

Dolarlık Adam
Milyon

—
Çeviren:
Defne
Gürtunca
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Genki Kawamura

Genki Kawamura, 1979 Yokohama doğumlu yazar, senarist ve yapımcı. On dört dile çevrilen ve uluslararası çoksatan kitapların yazarıdır. *Bir Gün Kediler Dünyadan Yok Olsaydı* adlı ilk kitabı sadece Japonya'da iki milyon adetten fazla satmıştır. *Annem Kokan Çiçekler* ve *Milyon Dolarlık Adam* Türkçeye çevrilen diğer kitaplarıdır. Aynı zamanda senaristlik ve film yapımcılığı da yapan Kawamura, *Senin Adın* adlı gişe rekorları kıran anime filminin yapımcısıdır.

MİLYON DOLARLIK ADAM

Orijinal adı: Okuotoko

© 2014, Genki Kawamura

Yazan: Genki Kawamura

Japoncadan çeviren: Defne Gürtunca

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kodansha Ltd., Tokyo'dan alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2024 / ISBN 978-625-6570-99-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Milyon Dolarlık Adam

Genki Kawamura

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Defne Gürtunca

Fakir bir komedyen, hasta bir balerinin moralini düzeltmeye çalışıyordu.

“Hayatta tek gereken cesaret, hayal gücü, bir de biraz para.” Komedyen şarkı söyler gibi konuşuyordu.

“Savaşmalıyız. Hayat için savaşmalıyız. Hayatı yaşamalıyız. Acısını çekmeli, tadını çıkarmalıyız. Yaşamak güzel, harika bir şey. Ölüm gibi yaşamak da kaçınılmaz.”

Cuma gece yarısında, tatami¹ döşeli, buz gibi soğuk odasında Ookura Kazuo, dolabından seyahat çantasını çıkarırken Charlie Chaplin’in *Sahne Işıkları* filminden bir sahneyi hatırladı.

İntihar etmeyi bile düşünmüş olan balerin, Chaplin’in sayesinde yüreklenip hayal gücüne ulaşıyor, kendisine geliyordu.

Son sahnede zarifçe dans eden balerini izleyen Chaplin’in su-
ratı Kazuo’nun aklına kazanmıştı.

Ama burada pek bilinmeyen bir gerçek vardı. Chaplin o sözle-
ri yazmadan hemen önce imzaladığı bir anlaşmadan yılda yetmiş
bin dolar (şimdinin parasıyla dokuz yüz milyon yen) gibi hiç de
az olmayan bir para kazanmıştı. Hatta anlaşmayı imzalar imzala-
maz New York’ta Times meydanının ortasında dikilip anlaşma-
dan ne kadar para aldığını anlatan haberlerin yazdığı tabelalara
bakakalmıştı.

Chaplin o an ne de mutlu hissetmiş olmalıydı!

Kazuo yavaşça seyahat çantasının fermuarını çekerken son üç
haftada başına gelen olayları hatırlamaya çalıştı. Ama her seferin-

---

1 Zemin malzemesi olarak kullanılan bir tür minder. (ç.n.)

de kalbi küt küt atıyor, anıları kötü montajlanmış bir filme dönüyordu.

Seyahat çantasını açtı. İçinde destelerce on bin yenlik banknot, sarılı halde duruyordu. Kazuo banknotları çıkarıp tatamisinin üzerine dizdi. Üç yüz adet bir milyon yen. Topamları üç yüz milyon yen değerinde Yukiçi Fukuzawa'lar² yerde sıralıydı. Hepsinin bakışları sanki onu küçümsüyormuş gibi soğuktu. "Gökler hiçbir insanı bir diğerinden üstün veya düşük yaratmaz" demiş olan gerçekten de bu adam mıydı?

Paranın mutluluk getirdiğine artık kimseler inanmıyordu. Zengin olup şık evlerde yaşamak, şatafatlı yemekler yemek herkesin arzusu olmaktan çıkmıştı. İnternet ve televizyondaki haberler aileleri paramparça olmuş milyarderlerden, hapse giren sonradan görmelerden bahsediyordu.

Ama para olmadan da mutlu olunabileceği söylentisinin yalan olduğunun herkes gayet farkındaydı.

"Hayatta her şey para değil, yeter ki ruhun zengin olsun" gibi sözlere kim inanabilirdi ki? Bu dedikleri gerçek olsa "paha biçilemez mutluluklara" ulaşan daha çok insan olmalıydı.

Kazuo, dizdiği üç yüz milyon yenin üstüne oturup para ve mutluluk arasındaki ilişkiyi düşünmeye devam etti. Ama sorunun cevabına ulaşabileceğini sanmıyordu. Yukiçi Fukuzawa'ya sormuş bulundu.

"Para mutluluk mudur sorusunun cevabı nedir?"

Yerdeki Yukiçi Fukuzawa'ların hepsi aynı anda kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Öyle derin düşünüyorlardı ki "Hımm" diye ses çıkardıklarını duyar gibi oldu. Belki cevap gelir diye dikkatle onları izledi.

"Güzel soru. Şimdi, nasıl desem..." Bütün Yukiçi Fukuzawa'lar akıllarına bir şey gelmiş gibi konuşmaya başladı.

---

2 On bin yen banknotunun üzerinde resmi bulunan filozof. (ç.n.)

“Para ve mutluluk, kısaca söylemek gerekirse, şey aslında... Var ya, ben de uzun süre düşündüm bunu ama hâlâ hiçbir fikrim yok. Üzgünüm.”

Anlamsız delüzyonunun ardından yorulan Kazuo, üç yüz milyon yeninin üzerine uzandı. Birden arkasını döndüğünde Yukiçi Fukuzawa'nın kendisine baktığını gördü.

Suratına bakılırsa hâlâ Kazuo'nun sorusunun cevabını bulmaya çalışıyor gibiydi.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kazuo'nun dünyası

Hideyo Noguçi³ de, İçiyo Higuçi⁴ de fakirdi.

Yoksul bir aileden geldiği halde bilime atılıp büyük başarılar imza atan Hideyo Noguçi, hayatının sonraki dönemlerinde parasını son derece savurgan bir şekilde harcamıştı. İçiyo Higuçi *Takekurabe* eseri ile ünlü bir yazar olduktan sonra da borç içinde boğulmuş, yirmi dört yaşında vefat edene kadar fakir kalmıştı. Hayatları boyunca para yüzünden acı çekmiş bu insanlara, öldükten sonra paraya dönüşmüş olmak ne hissettiriyordu?

“Fakir olmak eğlenceli olsa gerek. Aksi takdirde bu kadar çok insan fakir olmazdı.”

Seneler önce okuduğu bir kitapta görmüştü bu sözleri. Okuduklarından öğrendiği fakirlikten zevk alma yöntemleri değil, dünyanın para konusunda ne kadar da ironik olduğuydu.

Kazuo da eline üç yüz milyon yen geçmiş olmasını o saçma günde yaşadıklarına borçluydu.

Tam üç hafta önce cuma günüydü. Kazuo tek başına kütüphaneye teslim edilmiş kitapları düzenliyordu. Her sabah yedi buçukta işe gidip ışıkları yakar, klimayı açardı. Bankoda yerini alıp bilgisayarını açar, günlük açılış hazırlıklarını yapardı. Saat dokuzda kütüphanenin kapısını açıp gelen insanların ödünç işlemleri ve yeni gelen kitapların düzenlenmesiyle uğraşır, teslim edilen kitapları kitaplıklarına geri götürüp dizer, böylece günü bitirirdi.

3 Bin yen banknotunun üzerinde resmi bulunan bilim insanı. (ç.n.)

4 Beş bin yen banknotunun üzerinde resmi bulunan yazar. (ç.n.)

Anayolun biraz iç tarafında kalan kütüphane çoğu zaman sessiz, bambaşka bir gezegenmiş gibi sakin olurdu.

“Şey... Çok pardon.”

Boğuk bir ses kendisine seslenince Kazuo arkasını döndü. Dağınık saçlı, kirli sakallı biri vardı karşısında. Son derece sıska genç adam yanağını kaşıyordu. Süveterinin yakası sünmüştü. Kesin ya tamamen işsizdi ya da yarı zamanlı geçici işlerle uğraşıyordu. Genç adam esnememeye çalışarak sordu.

“Zengin olma zamanı falan diye bir kitabınız var mı?”

Bunun gibi hiç de spesifik olmayan sorularla gelen çok oluyordu. Birçok insan bir “cevap” arayışıyla kütüphaneye geliyordu.

“Zengin olma yöntemleri anlatan bir kitap mı arıyorsunuz?”

Kazuo, sıska gencin ayaklarına baktı. Beyaz, kanvas ayakkabılar çok kirli ve şekilsizdi.

“Evet. O tür bir şeydi.”

“Pekâlâ... En çok satılanlar arasında zengin ve fakir insanları karşılaştıran bir kitap var. Onun dışında milyarder Yahudilerin verdiği derslerin derlemeleri de işinize yarayabilir. Bir de bunlar biraz daha tuhaf ama uzun cüzdan taşımak, feng shui ile sarı şeyler toplamak, zengin eş bulma yöntemleri gibi şeyler de var.” Parmağıyla ikinci katı göstererek hızlıca cevap verdi. “İşletme kitapları köşesinin B rafında böyle bolca kitap var. Bir bakın isterseniz.”

Sıska genç, “Sağ ol” diyerek başını eğdi, yavaşça merdivenleri çıkmaya başladı. Kazuo da durduğu yerden gencin kambur sırtını izledi.

İşletme köşesinin B rafındaki kitapları okuyup zengin olma olasılığı ne kadardı? Dünya “zengin olma yöntemleri” anlatan kitaplarla doluydu. Çoğu da en çok satanlar listelerine giriyordu. O kitapları okuyup gerçekten de zengin olmuş kaç kişi vardı ki? Yine de her gün çok sayıda insan o tür kitapları ödünç alıyordu. Sanki hazine haritası arıyorlardı.

Kütüphanenin uyduruk zili çaldı. Duvardaki büyük saate göre saat beş olmuştu. Kazuo, yan mahalledeki kütüphaneden tayin edilen çalışana selam verip bankonun arkasında asılı duran lacivert kabanını giydi. Küçük sırt çantasına eşyalarını doldurdu ve kütüphaneden ayrıldı. En yakın istasyondan trene binip otuz dakika yol gitti. Şehir merkezinden uzak küçük bir istasyonda inip istasyonun karşısındaki gyudon⁵ lokantasında basit bir yemek yedi. Ardından nehir kenarındaki karanlık yolda on beş dakika yürüyüp gümüş rengi metalle kaplı devasa bir fabrikaya girdi.

Uzun dolapların sıra halinde dizildiği giyinme odasında beyaz önlüğünü giyip büyük bir maske taktı, kafasına bone geçirdi. Üretim bandının önüne geçip önüne gelen hamur parçalarına ekme şekli vermeye başladı. Tipi aynı görünen insanlar yan yana dizilmiş, belirli aralıklarla ellerini hareket ettiriyordu. Tuhaf bir dansa benziyordu yaptıkları. Bir saat ara verdikten sonra bandın üzerindeki ekme hamurunu yuvarlak hale getirmeye devam etti. Ha bire aynı şeyi yaparak geçirdiği işi bitmek bilmiyordu. Güçlü maya kokusundan boğulacak gibiydi. Zaten uykusuzluktan ölüyordu, bu koku da eklenince aklı tamamen allak bullak olmuştu.

Bir süre sonra kendisi ekme, önündeki ekme de kendisiymiş gibi hissetmeye başladı.

\$

İki sene önce, yeni yıl gününde kardeşi birdenbire eşini ve iki çocuğunu bırakıp yok olmuştu. Bu yetmezmiş gibi başka bir kötü haber daha almıştı: Kardeşi otuz milyon yen borçtaydı. Durumu öğrenince Kazuo borcu üstlenmişti.

Para konusu ailesinin dengesini yerle bir etmişti. Eşiyle değer yargıları aynı olmasa da o zamana kadar geçinebilmişlerdi ama

---

⁵ Biftek ve soğan ile yapılan pirinç yemeği. (ç.n.)

araya borç girince farklı düşünceleri iyice ortaya çıkmıştı. Yarım yıl sonra eşi, kızlarını da alıp gitmişti. Bir alışveriş merkezinde çalışıyor, bir yere kadar geçinebiliyordu. Yaklaşık bir buçuk sene sonra hâlâ ayrı yaşıyorlardı.

Kazuo, kardeşinin borcunu ödemek için sabahları kütüphanede çalışıyor, geceleri de ekmek fabrikasının üretim bandının önünde dikiliyordu. Toplamda ayda dört yüz bin yenden az para kazanıyordu. Eşinin, kızının ve kendisinin masraflarından artan iki yüz bin yeni borç ödemesine ayırıyordu. Faiz dahil her şeyi ödemesi otuz yıldan bile fazla zaman alacaktı.

Bu borç hayatına girdiğinden beri para konulu kitaplar okumaya takmıştı. Zorlu durumundan kaçma yolunu kütüphanede arıyordu. Filozoflar, teologlar, ekonomistler... Yatırımcılar, film yönetmenleri, şairler... Paraya hükmettiğini söyleyen sayısız güçlü milyarder, arkalarında parayla ilgili özlü sözler bırakmıştı. Hepsi ufuk açan sözlerdi ama hayatları araştırıldığında aslında paranın onlara hükmettiği görülüyordu. Ne kadar akıllı da olsalar ellerindeki parayı kontrol edememişlerdi. Kazuo bunu fark eder etmez hayatını çalışmaya adadı. Böylece para korkusundan ve isteğinden kaçabileceğine inanıyordu. Bir arkadaşı daha verimli bir para kazanma yolu bulmasını önermişti ama sabah akşam çalışmak, başına gelen trajediyi unutmasını sağlıyordu.

“Para dediğin zamanımızın köleliğidir.”

Büyük yazar Tolstoy bu sözlerle parayla bağlarını koparmıştı. Ama burada da gizli bir gerçek vardı. Tolstoy’un eşi aşırı derecede savruk olduğu için hep kavga ederlermiş. Altmış iki yaşındayken, kışın ortasında dayanamayıp evi terk etmiş, Rusya’nın soğuşunda üç gün üç gece yürümüş, bir tren istasyonunda son nefesini vermiş.

Kazuo da Tolstoy gibiydi. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da günün sonunda paranın kölesiydi. İşini bitiren Kazuo, ekmek fabrikasının karanlık arka kapısından dışarı çıktı. Verdiği

nefes beyaz bir buhara dönüştü. Ucuz kol saatine bakınca saatin üçü geçtiğini gördü. Öyle uykulu, öyle bitkindi ki vücudunu hareket ettiremiyordu. Sanki kendi vücudu değil gibiydi. Kum torbaları bağlımuşçasına ayaklarını sürükleyerek ekme fabrikasının yanındaki lojmana yürüdü, keskin metalik sesler çıkararak merdivenlerden çıktı. İkinci kattaki ince ahşap kapısını açtığında tatlı bir yavru kedi gözlerini açıp ayaklarının ucuna yaklaştı.

Fabrikanın arkasında yaşayan sokak kedisinin geçen ay bir sürü yavrusu olmuştu. Ara verdiğinde izlemeye gidip yavrulardan biriyle göz göze gelmişti. Kedi bakmaya zamanı yoktu ama bir bakmıştı ki evinde kediye süt veriyordu.

“Dur bir saniye, Mark Zuckerberg.”

Kazuo genç yaşta milyarder olmuş birinin ismini verdiği kediye mama ve su verdi. Tatlı teknoloji milyarderi mamasını yerken, Kazuo odadan çıkıp ortak kullanılan duşa girdi. Duştan sonra odasına dönmek için dışarıda sadece birkaç saniye yürümüştü ama bu ıslak saçlarını buz gibi soğutmaya yetmişti. Hızla su kaynatıp hazır kahve yaptı. Toptan satın aldığı muzlar ve fabrikada verdikleri ekmelele kahvaltı edip televizyonda haber programı izlerken birdenbire, sanki pili bitmiş gibi uyuyakaldı.

Bir komedyenin kahkahasına uyandı. Öğleden sonraları yayınlanan şov programı başlamıştı. Seyircilerin durmadan tekrarlayan alkışları sonradan eklenmiş hissi veriyordu. Aceleyle saate baktığında on biri geçiyordu. “Ay, olamaz! Ben çıktım!” Kazuo, Zuckerberg’in kafasını okşayarak ayağa kalktı. Dolabından pek sık giymediği kömür grisi takım elbisesini çıkardı. Acemi ellerle kravatını taktı, deri ayakkabılarını giydi ve dairesinden çıktı.

“Bak şu işe.” Yan odada yaşayan ihtiyar iş arkadaşı Kazuo’ya seslendi. Binada sigara içmek yasak olduğu halde içiyordu. Gümüş kaplı dişlerini göstere göstere gülümsedi.

“Hayırdır? Sihirbaz gibi giyinmişsin. Bir partiye falan mı gidiyorsun?”

“Yok, şey, bir randevum var da.”

“Birini yemeğe mi çıkarıyorsun?”

“Gibi bir şey.”

Tam giyemediği ayakkabılarını parmak uçlarıyla düzelterek kaçarmışçasına merdivenlerden indi. “İyi eğlenceler.” İş arkadaşı, elindeki at yarış gazetesini bayrak gibi salladı. Kazuo cevap olarak elini kaldırarak istasyona doğru koştu.

§

Mavi ve yeşil renkli manzara gitgide grileşiyordu. Trende sallana sallana geçirdiği yarım saatte gökdelenler güneş ışığını tamamen kapıyor, ışık sadece bölük pörçük şekilde trene vuruyordu. Tuğla kaplı şehir merkezinde inip uzun kaldırımında yürüdü. Pasajın sonundaki taşlı yoldan geçerken karşısına Fransız malikânesi tarzında lüks bir restoran çıktı. Kapısı büyük ve siyah, zemini mermerdi. Kazuo kekeleyerek rezervasyon için yazdırdığı ismini verdiğinde, smokin giyen uzun boylu garson gülümseyerek “Misaferiniz geldi bile” dedi.

Restorana girdiğinde tatlı tereyağı kokusu aldı. Yumuşak mor renklerle süslenmiş restoranda yaklaşık on beş masa vardı. Kaliteli kumaşlardan yapıldığı belli takım elbise ve abiye giyen müşteriler, giysilerine yakışır havalı şarap ve şampanya bardakları tutuyorlardı. Bütün o insanların arasında küçük bir kızı görünce gülümsedi.

“Üzgünüm, Madoka. Beklettim.”

Hızlı adımlarla masaya yaklaşıp yüksek sandalyelerden birine oturdu. Madoka sırtında kırmızı çantasıyla yere değmeyen ayaklarını salladı.

“Geç kaldın, baba. Yarım saat daha gelmesen dönecektim artık.”

Annesini andıran açık kahverengi gözleriyle Kazuo'ya bakıyordu. Çoğu baba gibi Kazuo da kızının güzel olduğunu düşü-

nüyordu. Bugün dokuzuncu doğum günüydü. Madoka'nın aç kalmasını istemeyen Kazuo, cebini zorlayarak pahalı bir Fransız restoranında rezervasyon yaptırmıştı. Kişi başı dört bin yen, yani toplam sekiz bin. Kazuo'nun şekil verdiği ekmeklerden seksen tanesinin fiyatı. Marie Antoinette fakirlere "Ekmek yoksa pasta yesinler" demişti. Fakat yemek fiyatları kadar anlaması güç bir şey yoktu. Kazuo menüye bakarken uzun boylu bir garson gelip "İçecek ister misiniz?" diye sordu.

"Şey..." Madoka menüye bakmaya devam etti. "Su lütfen."

"Madoka... Restorana geldik o kadar, meyve suyu falan söylesene."

"Portakal suyu bin yenden bile fazla. Aşırı pahalı. Su yeter bana."

Kazuo tam "Buranın kirası var sonuçta, hem çalışanlara da para vermeleri lazım. Ondan o kadar yüksek" şeklinde bir açıklama yapacaktı ki Madoka'nın dediklerine hak vermeye başladı, sustu. Garson hiç şaşırılmamış şekilde gülümseyerek "Bugünün menüsünü denemek ister misiniz?" diye sordu.

Kazuo "Tabii. Dört bin yenlik menüden alalım" derken Madoka da aynı anda konuştu.

"Ben menü istemiyorum. Pilav var mı?"

Pilav kelimesi herkesin duyacağı şekilde tüm salonda yankılanmıştı sanki. Yan masadaki yaşlı çift onlara bakıyordu. Kazuo suratını Madoka'ya yaklaştırdı.

"Sıradan bir lokanta değil burası."

"Bana ne! Pilav yemek istiyorum işte. Zaten menü fazla pahalı."

"Ama menüde pilav yazmıyor, yoktur ellerinde."

"Olup olmadığını sormadan anlayamam."

Madoka hâlâ bacaklarını sallıyordu. Utanmış gibiydi. Kazuo bakışlarını Madoka'dan garsona çekti. Gözleriyle "Çok üzgünüm" gibi bir hareket yaptı. "Anladım. Şefe sorayım." Garson yine aynı gülümsemeyle menüleri aldı, sessizce uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Kazuo'nun önüne meze olarak roka salatası, karşısına da bir tabak pilav getirildi. Garson Madoka'ya göz kırptı. Madoka gülümsedi. O gün ilk kez gülümsüyordu, o da Kazuo'ya değil o uzun boylu garsonaydı. Kazuo üzgünce peçetesini dizlerinin üzerine serdi. Madoka da kırmızı sırt çantasından üzerinde Doraemon⁶ yazan pilav çeşnisini çıkardı. Paketi açıp pilavına döktü, yemeye başladı. Döktü, döktü, döktü. Sanki restoranda çalan klasik müziğin ritmine uyarak döküyor gibiydi. Yan masada oturan süslü giysili müşteriler gülümseyerek Madoka'yı izliyorlardı. Müşterilerin hiçbiri rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatmıyor, küçümseyici bakışlar atmıyordu. Bu Kazuo'yu aksine daha da rahatsız etti.

"Ee, Madoka? Daha daha nasılsın?"

Kazuo, sorusuyla biraz da olsa havayı değiştirdiğine inanarak salatasını yemeye başladı. Sos yerine kullandıkları zeytinyağının kokusu buram buram burnuna geliyordu.

"Nasıl yani?"

Madoka çeşnili pilavını yerken kafasını kaldırdı. Üzerinde "okakalı"⁷ yazan mavi paket özenle dizilmiş çatal bıçakların yanında duruyordu.

"Okul falan nasıl gidiyor? Eğleniyor musun?"

"Her zamanki gibi."

"Bol bol arkadaş edindin mi?"

"Eh işte."

"Annenden ne haber?"

"Ne?"

"İyi mi yani?"

"İyi."

Her sabah el ele tutuşarak yürüdükleri, her gece birlikte banyo yapıp aynı yatakta uydukları, birlikte yaşadıkları zamanlar Ma-

6 Japonya'nın en ünlü çizgi film ve çizgi roman serilerinden biri. (ç.n.)

7 Kurutulup tütülenmiş ton balığı. (ç.n.)

doka gördüğü her şeye derin ilgi duyan bir çocuktu. *Bu lezzetli, şu güzel, orası korkutucu, burası iyi...* Ama Kazuo artık kızıyla konuşamıyordu bile. Bir sonraki adımı için tutunacağı kayayı seçmeye çalışan bir tırmanıcı gibi sohbet konusu bulmaya çalışıyordu ama ne kadar uğraşsa da muhabbeti sürdürüyemedi. Kayıp düşmek üzereydi. Yardım için yalvarmış gibi Madoka'ya sordu.

"Gösterin ne zaman? Yakında mı?"

"Evet. Gelecek ay."

"Hangi parçayla dans edeceksiniz?"

"*Pavane pour une infante défunte.*"

"O ne?"

"Ravel'in bir parçası. Çok güzel."

"Bir ara dinleyeyim. Provalar zor mu?"

"Zor." Çeşnili pilavının yarısını bitirmiş olan Madoka, peçeteyle ağzını silerek cevap verdi. "Ama bale eğlenceli."

Geçen seneki gösterisine Kazuo gitmemişti. Eşi açık açık "Bu sene gelme" demişti. Madoka'nın bale kursunda çok fazla yakın arkadaşı vardı. Ayrı yaşamaya başladıkları söylentileri yayılıyordu. İyi geçinen bir çift gibi davranarak gösteriye gidebilirlerdi (ki zaten Kazuo böyle yapan çok aile olduğunu düşünüyordu) ama eşi yalan söylemekte çok kötüydü.

"Bu sene de annen izlemeye gelecek mi?"

"Gelir herhalde. Ama işi çok yoğun. Ondan tam emin değilim."

"O kadar yoğun mu ya? Evde yalnız hissetmiyor musun?"

"İyiyim ben."

Gözlerini kaçırarak suyunu yudumlayan Madoka'ya baktığında göğsünde bir ağrı hissetti. Parası olsaydı kızının yalnız kalması gerekmezdi. Keşke o borcu üstlenmeseydi. Ama çoğu yanlış kararın farkına artık iş isten geçtiğinde varıyordu insan.

Garson patatesli soğuk çorba getirdi.

Kazuo "İçer misin?" diye sorduğunda Madoka hafifçe başını salladı ve çeşnili pilavını yerken çorbayı yudumladı. Ondan sonra

dülgerbalığı sote ve dana bonfile gibi yemekler getirilmeye başlandı. Kazuo hepsini yemesini teklif etti ama Madoka ağzına bile sürmedi. Kazuo'nun gizlice hazırlattığı pastaya da hiç şaşırmadı. Sürprizi başarısız olmuştu.

“Doğum günü hediyesi olarak ne istersin?”

Kazuo tabağındaki çileğini çatalıyla alıp ağzına attı. Pasta kreması fazla tatlı değildi. Silip süpürüverdi.

“Hımm. Daha karar vermedim.”

Madoka da sona sakladığı çileğini yedi. Eşinin “Madoka'nın suratu bana benziyor ama yemek yeme ve konuşma şekli aynı sen” dediğini hatırladı.

“Hiç çekinme. Baban beş parasız değil sonuçta.”

“Ama ödemen lazım... O borcu.”

“Doğru ama sen o konuda hiç endişe etme.”

“...İstediğim bir şey yok.”

“Peki... O zaman bir şey görürsek alayım sana.”

Madoka “Olur” anlamında başını sallayarak *Happy Birthday Madoka* yazan harf şeklindeki çikolatalarını yedi. Tabağında sadece M harfini bıraktı.

§

Batan gün ışığının vurduğu taş yol birlikte yürüyen ailelerle doluydu. Bir tatil gününün akşamıydı sonuçta. Koşuşturan bir oğlan çocuğunu babası yakalıyor, ağlayan bir bebeğe annesi sarılıyordu. Madoka'nın kırmızı sırt çantası şehir merkezindeki elit mahallede yaşayan ailelerin arasında hafifçe sallanıyordu. Kazuo sessizce, gözlerini yere dikmiş bir şekilde önünden yürüyen kızına baktığında, aynı eve döneceklerinin hayalini kurdu.

İstasyon binasına girdiklerinde içerideki kalabalık o kadar hızlı bir şekilde hareket ediyordu ki ayak uyduramayacaklarını düşündü. Veda zamanı yaklaşıyordu. Bunun farkında olsa da söy-

leyecek söz bulamıyordu. Alışveriş katının girişinde sıra halinde, ellerinde poşetlerle bir çekilişe katılan müşterileri gördü. Üç bin yenlik alışveriş yapana bir adet çekiliş bileti veriyorlardı. Büyük bir panonun üzerinde “muhteşem ödüllerin” fotoğrafları vardı. Birinci ödül beş gün dört gecelik bir Hawaii gezisiydi.

Madoka panonun önünde durdu.

“Hawaii’ye mi gitmek istiyorsun?”

Kazuo’nun sorusuna cevap olarak Madoka başını iki yana salladı. Kızının gözlerini dikmiş olduğu yere baktığında ilgisini çekenin Hawaii değil, üçüncü ödül olduğunu fark etti. Zümrüt yeşili bir bisiklet.

“Yeni bir bisiklet mi istiyorsun?”

“...Yoo.”

“Çekilişe katılalım mı?”

“Gerek yok. Boşuna para harcama.”

İlk bisikletini alalı şimdiden bir dört yıl oluyordu. Madoka’nın o minicik bisikletin pedallarını çevirişini gözünde canlandırdığında kötü hissetti.

“İsterseniz benimkini alabilirsiniz.”

Birden yanlarından bir ses geldi. Çekiliş alanının önünde hareketsizce duran ikiliyi fark eden yaşlı bir kadın, biletini Kazuo’ya uzatıyordu.

“Yok, hiç gerek yok. Çok teşekkürler.” Kazuo telaşla ellerini salladı. “Merak ettik de ondan bakıyoruz.”

“Yok canım. Bana çıkmaz zaten.” Yaşlı kadın başarısızlık yığınu gibi tezgâhta duran teselli mendillerine bakarak gülmüsedü. “Seksenime gelmişim, hâlâ bir çekilişten bir şey kazanmışlığım yok.”

Kim bilir kaç çekilişe katılmıştı şimdiye kadar. Kazuo düşününce kendisinin de hiç çekiliş kazanmadığını fark etti. Tıpkı bu yaşlı kadın gibi o da hep teselli mendiliyle geri dönerdi. Kazansa bile anca yüz yenlik alışveriş kuponu kazanırdı.

“Peki o zaman, kabul edelim bari.”

Para özgürlük müdür, yoksa bir pranga mı?

Kardeşinin bıraktığı borçları ödeyebilmek için iki işte birden çalışan Kazuo, ailesinden de uzaklaşmaya başlamış ve sonunda tek başına kalmıştır. Ufak kızını bile ayda sadece birkaç gün görebilmekte, yorgun, mutsuz ve yalnız bir hayat sürdürmektedir. Aslında sadece biraz paraya ihtiyacı vardır. Ya da o öyle zanneder.

Bir gün piyangodan büyük ikramiye ona çıkınca ne yapacağını şaşırır. Piyango parasını çarçur eden insanlarla aynı kaderi paylaşmamak için yıllardır görüşmediği, zengin bir arkadaşına danışmaya karar verir. Bir anda kendini garip bir kovalamacanın içinde bulurken aklında tek bir soru vardır:

Para mutluluk mudur?

